

Казки про тварин

Як пес із вовком воював

Як пес із вовком воював Вовк і пес жили, як два брати. Що сталося в лісі, вовк доповідав псові, а що сталося в селі, то пес доповідав вовкові.

Настав час, що вовк дуже постарів, бо вже й зубів не мав і не міг собі поживу найти в лісі.

Прийшов у село до пса і скаржиться, що він не годен собі їсти роздобути і най йому дещо допоможе.

Пес каже:

— У мого хазяїна льоха має малі пацята. Можеш звідти взяти двоє пацят, і то не буде слідно й видно, що там хибить, лише аби не було ніякого крику.

Вовк прийшов до стайні і взявся пролізати через вікно, а там почали коні іржати, корови бриніти, свині квічати, вівці бляяти. Ціла війна сталася у стайні. Пес дуже напудився і зігнав хазяїна своїм гавканням. Той устав, вийшов на двір, увидів, що в стайні є вовк, узяв рушницю і поранив вовка.

Вовк забрався в ліс. Через місяць прийшов до пса і знову говорить йому:

— Ти в мене не брат і не друг. Ти мене прозрадив, і твій хазяїн мене постріляв. Я ледве за місяць вилікувався. Я тобі оголошую на двадцяте число війну. Під великим дубом будемо битися.

Забрався вовк знову до лісу глядати собі звірів, які б допомогли йому воювати із псом. А пес із переляку, що треба воювати, захворів, порозкидав ноги, голову і зробив голодовку, щоб іздох, щоб не йшов воювати з вовком. Хазяїн закликав ветеринарного лікаря, аби провірив, на яку хворобу захворів пес, що з ним сталося. Лікар оглянув: пес здоровий.

Підходить до пса кіт і каже:

— Що з тобою, що не хочеш їсти?

— Іди ти від мене геть,— каже пес,— бо все одно не допоможеш мені. Лікар не знав, що мені є, і ти не знатимеш.

Однак кіт не відступав від пса, докучав доти, що той сказав:

— У мене велике нещастя. Мені треба двадцятого числа йти з вовком воювати. Але нема з ким йти, а сам сили не маю.

Кіт говорить псові:

— Візьми з собою мене, качура й гусака, і підемо на війну.

Настав час, вовк узяв собі ведмеда, дику свиню, лисицю, і пішли до того великого дуба. Тут свиня зарилася у листя під ліщину, лисиця сіла під дуба, ведмеда вовк загнав на дуба, аби позирав, коли буде йти противник, а сам вовк став збоку на горбочку. Чекають. Вовк гойкає на ведмеда:

— Чи йдуть уже?

— Ні, ще не видно,— відповідає ведмідь. Через деякий час вовк знову до ведмеда:

— Ну як там?

— Ідуть, ідуть,— гукає ведмідь.— Іде один карабінер (пес), другий іде мінометник (гусак, бо він голову несе вверху, як міномет), а третій іде кулеметник (качур) і висе стріляє: «То-то-то-то-то, то-то-то-то, то-то-то-то-то!» А четвертого (кота) не можна визначити, що то є.

Прийшли під дуба, а дика свиня закрутила хвостом у листі. Кіт подумав, що то миша, скочив і відкусив хвіст. Свиня зі страху швидко піднялася і втікла. Кіт теж перелякався, бо ще таку велику мишу не видів, наїжачився і скочив на дуба, де сидів ведмідь. Той почав тікати горі дубом до верха. Але став на тонку галузку. Галузка вломилася, ведмідь упав на лисицю, що була під дубом, і відірвав їй хвіст. І так усі четверо: вовк, ведмідь, дика свиня і лисиця тікали до лісу, що й не оглядалися. Зупинилися на одній поляні і стали розбирати, яка то була страшна війна. Свиня говорить:

— Як шаблею рубанув мене, то й хвоста не стало.

— Як тебе рубанув, то скочив на дуба і за мною,— каже ведмідь.— Я дерся горі дубом, дерся, галузка вломилася, і я полетів. Легко було летіти, та тяжко було приземлятися, бо тепер мене дуже кістки болять.

А лисиця каже:

— А на мене бомба впала і хвіст відірвала.

— Я все бачив,— зізнається вовк,— як ви воювали, але не міг чекати до кінця, мусив утікати, бо я вже старий. Від того дня пес і вовк не дружать, бо пес виграв війну.